

De uitvaart

Het gebeurde tijdens de uitvaart van een gewezen collega: de zoveelste met wie ik in een ver verleden jaren had samengewerkt. De kerk lag ver van mijn huis, maar ik kon meerijden met een neef van hem. Er was veel volk. Ik herinnerde me dat de overleden collega veel kinderen had en dat was te zien aan de aanwezigheid van een talrijk nageslacht. Veel vrienden ook en gewezen collega's. Ik was blij nog een zitje te vinden. Het was een sobere dienst, met veel uit het hart gegrepen woorden ter nagedachtenis van de collega. Maar een deel daarvan ontging me, wat te wijten was aan mijn kleine buur: een jongetje van een jaar of twee dat naar alle waarschijnlijkheid de eerste uitvaart van zijn leven meemaakte. Hij keek gefascineerd rond: zoveel mensen, zo'n hoge muren, waar was hij nu beland? Toen de kist werd binnengedragen en het orgel uitbarstte in verheven klanken, veerde de peuter recht, overweldigd, stomverbaasd. Wat was dat allemaal? Zo'n luide muziek en al die mensen die plots samen rechtop gingen staan. Hij zocht de blik van de man naast hem, allicht zijn papa. Maar die was zich niet bewust van de opwinding naast hem.

Het werd weer stil en iedereen ging zitten. Het mooiste moest toen nog komen. Dat was toen het orgel opnieuw weerklonk – minder luid weliswaar – en iedereen begon te zingen. De kleine man probeerde van papa's gezicht af te lezen wat er nu weer gaande was. Maar o, grote verbazing: papa zong zelf mee. En dat was voor de peuter het signaal om op zijn beurt alle registers open te trekken en een hoogstpersoonlijke uitvoering van het kyrie te laten horen. De jonge vader keek geschrokken naar het loeiend mannetje daar beneden. Hij boog zich naar hem toe en drukte sissend een vinger op zijn mond. De peuter stopte met zingen, lachte stralend, legde op zijn beurt een vinger op de mond en bootste het gesis na. Maar dat leverde hem een afkeurende blik op en een zachte tik op zijn mondje.

De kleine jongen viel stil, het wenen nader dan het lachen. Tot hij behoedzaam de stemming daarboven probeerde te peilen. En oef, het resultaat viel mee. Zijn snuitje klaarde op toen zijn vader over zijn haar wreef en hem toelachte.

Tegen het einde van de dienst deed de wierook hem enkele keren niezen. Dunne siggeluidjes als van een kattenjong dat in de zon kijkt. Of van een zeepbel die uiteenspat, maar dan iets harder: een decibelletje luider misschien.

De niesbui was opnieuw een reden om met onderzoekende blik zijn vader over het gebeurde te consulteren. Gelukkig lachte die ook om de prille niesbui. Alles maar dan ook alles was dus dik in orde.

In gedachten bood ik mijn overleden collega mijn excuses aan. Ik had me te veel laten afleiden, maar hoopte dat hij dat als vader en (over)grootvader wel zou begrijpen.

Ooit hoorde ik iemand zeggen dat kleine kinderen niet thuishoren in een viering: 'Het werkt alleen maar storend.' Lang geleden dachten ook de apostelen daar zo over. Maar Jezus wees hen terecht met zijn beroemde uitspraak: 'Laat de kinderen tot mij komen.'

In gedachten zag ik de zingende peuter tussen die Bijbelse kinderen staan.

T.S.